

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1519/2025
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељка Дамјановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 9К.бр.558/22 од 12.06.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 372/25 од 12.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељка Дамјановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 9К.бр.558/22 од 12.06.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 372/25 од 12.06.2025. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 9К.бр.558/22 од 12.06.2024. године, између осталих, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 33. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, а које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и судског паушала, а о којима ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 372/25 од 12.06.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Ане Радоичић и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду 9К.бр.558/22 од 12.06.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Жељко Дамјановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде одредбе члана 33. КЗ, са предлогом да Врховни суд у смислу члана 492. став 1. ЗКП усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Београду 9К.бр.558/22 од 12.06.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 372/25 од 12.06.2025. године у односу на окривљеног АА и предмет у том делу врати на поновну одлуку Вишем суду у Београду, као и да у смислу члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоца окривљеног о седници већа када буде одлучивано о поднетом захтеву и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде Вишег суда у Београду 9К.бр.558/22 од 12.06.2024. године у односу на окривљеног АА до доношења одлуке по поднетом захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је побијана осуђујућа пресуда заснована на незаконитим доказима и то на исказима сведока индијских држављана ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и малолетне ЕЕ који су дати на записницима сачињеним у ПС Савски венац дана 02.02.2022. године, као и на исказу сведока ЖЖ, полицијског службеника, а без којих незаконитих доказа не би била донета иста пресуда. По ставу браниоца, првостепени суд је на главном претресу незаконито на основу одредбе члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП прочитао исказе наведених сведока, а из разлога јер је у конкретном случају било неопходно да се на главном претресу непосредно испитају наведени сведоци, чиме би се окривљеном омогућило да им поставља питања и да се са њима суочи.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово из разлога јер одредба члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП омогућава суду да на главном претресу, и без сагласности странака, изведе доказ и то путем вршења увида или читања садржине записника о исказу испитаног сведока који је умро, душевно оболео или се не може пронаћи или је његов долазак пред суд немогућ или знатно отежан због старости, болести или других важних разлога. Упознавањем на главном претресу одржаном дана 16.04.2024. године са садржином записника о исказима сведока ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, индијских држављана, а које исказе су они дали пред Вишим јавним тужиоцем у Београду дана 02.02.2022. године у просторијама МУП-а РС ДП ПУ за град Београд, ПС Савски венац, а у присуству браниоца по службеној дужности окривљеног АА – адвоката Ане Радоичић и преводиоца, и то вршењем увида у наведене записнике сачињене под бројем КТ.72/22, уместо непосредног испитивања сведока ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ на главном претресу, а из разлога јер је њихов долазак пред суд на главни претрес знатно отежан пошто се наведени сведоци не налазе на територији Републике Србије, при чему суд нема сазнања да ли се исти налазе на територији Републике Индије или на територији неке друге државе, суд је поступио у свему законито, сагласно процесној одредби члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, те је извео дозвољене доказе. Иначе, супротно наводима браниоца окривљеног, побијана осуђујућа пресуда уопште није заснована на исказу индијске држављанке малолетне ЕЕ (како то нетачно у поднетом захтеву наводи бранилац окривљеног), нити је суд на главном претресу констатовао да је извршио увид у записник о исказу малолетне ЕЕ, при чему се наведени записник ни не налази у списима предмета. Такође, суд је поступио у свему сагласно процесној одредби члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, када се на главном претресу одржаном дана 16.04.2024. године упознао и са садржином записника о исказу сведока ЖЖ, полицијског службеника који је она дала приликом испитивања пред Вишим јавном тужиоцем у Београду дана 11.04.2022. године, а у присуству браниоца по службеној дужности окривљеног АА – адвоката Ане Радоичић, и то вршењем увида у наведени записник сачињен под бројем КТИ. 87/22, уместо непосредног испитивања сведока ЖЖ на главном претресу, а из разлога јер је њен долазак пред суд на главни претрес знатно отежан због важних разлога, будући да се сведок налази на породилском одсуству. Следствено наведеном, Врховни суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у делу у којем указује на повреду одредбе члана 33. КЗ, истицањем да изрека првостепене пресуде не садржи сва битна објективна и субјективна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 33. КЗ за које је окривљени АА правноснажно оглашен кривим, будући да у изреци првостепене пресуде нема описа да је окривљени АА поступао као саизвршилац, односно да је предузимајући радње описане у изреци пресуде остварио заједничку одлуку са окривљеним 33 да битно допринесе извршењу предметног кривичног дела, као и да је то учинио са умишљајем. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног, по налажењу Врховног суда,

нижестепене пресуде суштински побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Тежи облик кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 94/2016 и 35/2019) чини онај ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију. Радња извршења тежег облика из става 2. члана 350. КЗ састоји се у омогућавању другом да недозвољено пређе границу Републике Србије, у омогућавању да недозвољено борави у Републици Србији или у омогућавању транзита преко територије Републике Србије, при чему је за постојање овог облика кривичног дела довољно да је учинилац предузео једну од напред наведених алтернативно предвиђених радњи извршења. Радње омогућавања могу бити врло различите.

Одредбом члана 33. Кривичног законика, којом је ближе одређен појам саизвршилаштва као облика саучесништва у кривичном делу, је прописано да ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те имајући при томе у виду чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне првостепене пресуде и то да су окривљени АА и ЗЗ „у периоду од новембра месеца 2021. године до 02. фебруара 2022. године, у Београду, ГО Звездара, улица ..., у стању урачунљивости, са умишљајем, заједнички учествујући у радњи извршења, свесни свог дела и његове забрањености, чије су извршење хтели, у намери да себи прибаве имовинску корист, омогућили недозвољени боравак у Републици Србији илегалних миграната, држављана Индије и то ББ, рођен ...1992. године, ДД, рођена ...1994. године, ВВ, рођен ...1990. године, ЂЂ, рођен ...1995. године, ГГ, рођен ...1995. године и малолетне ЕЕ, рођена 2013. године, у четири апартмана који се налазе у две стамбене јединице на наведеној адреси, у објекту под називом „...“ који је власништво окривљеног ЗЗ, на тај начин што је окривљени ЗЗ окривљеном АА ставио на располагање свој објекат, који је потом ступио у контакт са наведеним и омогућио им недозвољен боравак у објекту, уговарао услове и од истих преузимао новац на име смештаја који су међусобно по договору делили“, то, по налажењу Врховног суда, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја бића кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 33. КЗ за које је он правноснажно оглашен кривим, због чега се као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Супротно наводима браниоца, како из радњи окривљених описаних у изреци правноснажне првостепене пресуде недвосмислено произилази да је окривљени АА заједничким учествовањем са окривљеним ББ у радњи извршења предметног кривичног дела са умишљајем

заједнички са истим извршио предметно кривично дело, то је суд у конкретном случају правилно нашао да је окривљени АА критичном приликом поступао као саизвршилац у смислу члана 33. КЗ и сходно томе је у конкретном случају правилно применио наведену одредбу.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да у побијаним пресудама првостепени и другостепени суд нису образложили на који начин је окривљени АА био саизвршилац окривљеном ББ у извршењу кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 33. КЗ, нити су дали убедљиве и ваљане разлоге због чега су одбили доказни предлог одбране да се на главном претресу непосредно испитају сведок ЖЖ и сведоци индијски држављани, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву оспорава чињенични закључак суда да је окривљени АА у временском периоду од новембра месеца 2021. године до 02.02.2022. године ступио у контакт са илегалним мигрантима - држављанима Индије и омогућио им недозвољени боравак у Републици Србији у четири апартмана, истицањем да је окривљени у периоду децембар 2021. до јануара 2022. године због болести изазване вирусом КОВИД 19 био на лечењу у изолацији, уз давање при томе од стране браниоца сопствене оцене изведених доказа и истицање да су искази индијских држављана нелогични и међусобно контрадикторни, а којим наводима бранилац окривљеног по налажењу овога суда суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељка Дамјановића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић